

METAFORA E METAMORFOSI

UNA MOSTRA di LILIANA CONTI CAMMARATA ALLA

FONDAZIONE DELLA CULTURA UNGERESE

METAFORA ÉS METAMORFÓZIS

LILIANA CONTI CAMMARATA KIÁLLÍTÁSA

A MAGYAR KULTÚRA ALAPÍTVÁNY SZÉKHÁZÁBAN

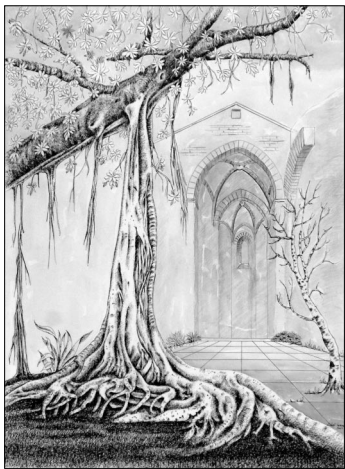
Ci sono nella vita delle amicizie speciali che rinchiodano, come in uno scrigno, il ricordo prezioso degli amici comuni che ne hanno determinato la nascita. E tra queste, l'amicizia che mi lega a Liliana Conti Cammarata occupa un posto privilegiato.

Tutte le volte che sento la cadenza incantevolmente siciliana della voce di Liliana penso a Leonardo Sciascia e a una sua telefonata laconica e imperiosa di almeno venti anni fa. "Devi venire a Catania a fare una conferenza sui salotti francesi del Settecento, perché una mia amica, che è una buona pittrice, espone dei quadri ispirati a questo tema".

Sciascia mi incuteva troppa soggezione per fare domande, e non restava che obbedire, così qualche settimana dopo mi ritrovavo per la prima volta in vita mia a Catania, incontravo Liliana che mi conquistava immediatamente con la sua cordialità e la sua semplicità di grande signora e, soprattutto, avevo la rivelazione del suo talento d'artista. E contraevo un debito di gratitudine in più nei confronti di Leonardo Sciascia.

Quello che Liliana Conti Cammarata ci mostra attraverso i suoi quadri, i suoi disegni, le sue incisioni, è un mondo sospeso tra la realtà e il sogno, il passato e il presente, la natura e la cultura. L'attrazione che esso esercita è così intensa che non ci lascia il tempo di chiederci dove stiamo andando: siamo già in un altrove, in un locus amoenus pronto ad accoglierci, ma il sentimento di curiosità, di piacere che ci guida da un paesaggio all'altro, che ci fa sentire a casa tra le figure, le immagini, i colori che incontriamo sul nostro cammino non deve indurci in inganno, solo Liliana conosce il significato di quelle radici avvolgenti, di quei segni misteriosi, solo lei possiede il segreto delle sue visioni ingannevolmente innocenti. Anche a lei, come a Leonardo Sciascia, non bisogna fare domande, bisogna solo dirle grazie per le emozioni di cui fa dono.

Benedetta Craveri

Vannak az életben különleges barátságok, melyek, mint egy páncélszekrény, magukba zárják azoknak a barátoknak az emlékeit, akik között e barátságok születtek. Ezek közé tartozik az a barátság, mely engem Liliana Conti Cammaratahoz köt, s akinek kiemelt helye van a szívemben.

Minden alkalommal, mikor meghallom elbűvölő szicíliai kiejtését, eszembe jut Leonardo Sciascia, s az ő – legalább húsz évvel ezelőtti – lakonikus és ellenmondást nem tűrő telefonja: „Cataniába kell jönnöd konferenciát tartani a XVIII. századi francia szalonokról, mert egy nagyon tehetséges festő barátom olyan képeket állít ki, melyeket ez a téma ihletett.”

Sciascia túl meggyőző volt ahhoz, hogy bármiben megkérdőjelezzem. Nem tehettem mást, engedelmkedtem. Így, néhány hét elteltével – először életemben – Cataniában találtam magamat és találkoztam Lilianával. Rögtön megigézett szívveliségével, nemes hőlgyhöz illő egyszerűségével, de leginkább művészi tehetsége ragadott meg. Ezért külön halálával tartoztam Leonardo Sciasciának.

Liliana Conti Cammarata képein, rajzain és metszetein egy valószínű és álom között lebegő világot tár elénk, múltat és jelent, természetet és kultúrát. A vonzerő, melyet ez a világ gyakorol ránk, nem engedi, hogy elmélázzunk azon, vajon merre is megyünk: már magával is vitt, máshová, egy ismeretlen helyre, mely készen áll arra, hogy fogadjon minket.

Am az egyik tájról a másikra vezérlő kíváncsiság és öröm, mely azt érezteti velünk, hogy otthon vagyunk az utunk során felbukkanó képek és alakok között, hamis érzetet kelthet bennünk. Hamisat, hiszen csak Liliana ismeri azoknak a tekerő gyökereknek és rejtélyes jeleknek a megfejtését; csupán ő ismeri azoknak az ártatlannak tűnő vízióknak a titkát. Neki sem – ahogy Leonardo Sciasciának sem – szabad kérdéseket feltenniünk, mindössze köszönetet kell mondanunk azokért az élményekért, melyekkel megajándékoznak bennünket.

Benedetta Craveri

